

■ Ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Ἀγιολόγιο τῆς Λύσεως

Ὁ Ἅγιος Ἄβιτος Ἐπίσκοπος Βιέννης τῆς Γαλλίας † 5η Φεβρουαρίου 525

Ὁ Ἅγιος Ἄβιτος γεννήθηκε στὴν Βιέννη τῆς Γαλατίας στὰ μέσα τοῦ Ε΄ αἰ.

Προήρχετο ἀπὸ οἰκογένεια συγκλητικῶν, ἡ ὁποία ἔδωσε Ἁγίους στὴν Ἐκκλησία. Ἀποσύρθηκε σὲ ἓνα Μονύδριο πλησίον τῆς πόλεως προκειμένου νὰ ἀφιερωθῆ ὀλοκληρωτικὰ εἰς τὸν Θεόν.

Ὄταν ὁμως ἐκοιμήθη ὁ πατέρας του Ἡσύχιος, ὁ ὁποῖος ἦταν Ἐπίσκοπος Βιέννης, ἐκλήθη νὰ τὸν διαδεχθῆ καὶ ἐχειροτονήθη τὴν 17ην Ἰουνίου 490.

* * *

Εὐσεβής, ταπεινόφρων καὶ εἰρηνικός, ἀφιέρωσε ὅλες τὶς δυνάμεις του καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τῆς ἐπισκοπικῆς του διαποιμάνσεως, γιὰ νὰ θριαμβεύσῃ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐνότητα στὴν Ἐκκλησία: συμφιλίωνε ἀμαρτωλοὺς καὶ αἰρετικούς μὲ τὸν Θεό, ἀποκαθιστοῦσε τὴν ὁμόνοια μεταξὺ ἀδελφῶν, οἱ ὁποῖοι εὕρισκοντο σὲ διχόνοια, νουθετοῦσε μὲ πραότητα ὅσους παραμελοῦσαν τὰ καθήκοντά τους.

Ἡ φήμη τοῦ σοφοῦ διδασκάλου τῆς ἀληθινῆς πίστεως καὶ φωτισμένου ποιμενάρχου ἀπλώθηκε σὲ ὅλο τὸν χριστιανικὸ κόσμο.

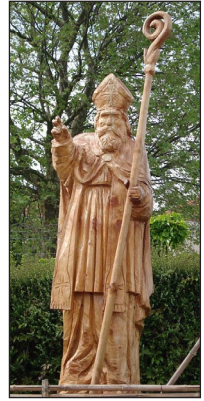
Ἔτσι, κέρδισε τὴν ἐκτίμησι τοῦ Βασιλέως τῶν Βουργουνδῶν Γκοντεμπῶ καθὼς καὶ τοῦ Βασιλέως τῶν Φράγκων Χλοδοβίκου, τὸν

Ἡ βάπτισις τοῦ Βασιλέως Χλοδοβίκου.

ὁποῖο καὶ συνεχάρη θερμά, ὅταν ἐκεῖνος ἔλαβε τὸ ἅγιον Βάπτισμα.

Ἄν κατέστη δυνατὸ νὰ φέρῃ τὸν Γκοντεμπὼ στὴν Χριστιανικὴ Πίστι, κατῶρθωσε ὡστόσο, μὲ τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ, νὰ μεταστρέψῃ τὸν πρωτότοκο υἱὸ τοῦ Σιγιμόνδο καὶ χάρις στὴν ὑποστήριξι τοῦ ἐργάσθηκε ἀποτελεσματικὰ γιὰ τὴν ἐκρίζωσι τοῦ ἀρειανισμοῦ. Συνεκάλεσε δὲ τοπικὲς συνόδους, οἱ ὁποῖες ἐρύθμιζαν τὶς σχέσεις τῶν Ὁρθοδόξων μὲ τοὺς ἀρειανόφρονas, καθὼς καὶ ἄλλα ζητήματα ἐκκλησιαστικῆς τάξεως.

Ἄγαμα τοῦ Ἁγίου Ἀβίτου, στὸ ὁμώνυμο χωριό. Γαλλία.

Ἀγωνίσθηκε ἐπίσης ἐναντίον ἄλλων αἱρέσεων, οἱ ὁποῖες ἐλυμαίνοντο τότε τὴν Ἐκκλησία, ὑποστήριξε σθεναρὰ τὸν νόμιμο πάπα Σύμμαχο ἐναντίον τοῦ ἀντίπαπα Λαυρεντίου, ἔγραψε στὸν Αὐτοκράτορα Ἀναστάσιο, γιὰ νὰ ἀναιρέσῃ τὴν διδασκαλία τοῦ Εὐτυχοῦς, ὁ ὁποῖος διέδιδε τὸν Μονοφυσιτισμὸ καὶ ἐν συνεχείᾳ ἔνωσε τὶς προσπάθειές του μὲ ἐκεῖνες τοῦ πάπα Ὁρμίσδα, προκειμένου νὰ ἀρθῆ τὸ σχίσμα τοῦ Ἀκακίου στὴν Κωνσταντινούπολι.

Ἐπῆρξε στὴν ἐποχὴ τοῦ ὁ μέγιστος φωστὴρ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Γαλατίας.

Πρὸς τὸ τέλος τοῦ βίου του, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ συγγραφικὸ ἔργο του, τὸ ὁποῖο ἀποτελεῖται ἀπὸ ὁμιλίαι καὶ ποιήματα, ἀφιερῶθηκε ἀποκλειστικὰ στὴν διαποίμανσι τῆς Ἐπισκοπῆς του, καὶ εἰδικὰ στὴν κατήχησι τοῦ λαοῦ, προκειμένου νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ γερμανικὰ ἤθη, τὰ ὁποῖα ἐπικρατοῦσαν ἕως τότε καὶ νὰ καλλιεργηθῆ στὴν χρηστότητα τῆς εὐαγγελικῆς βιοτῆς.

Ἡ Σφραγὶς τοῦ Ἁγίου Ἀβίτου.

Παρέδωσε τὴν ψυχὴ του στὸν Κύριο, τὸ 525, σὲ ἡλικία ἐβδομήντα τεσσάρων ἐτῶν.

* * *

Ἀπὸ τὰ ἔργα του, ἔχουν διασωθῆ:

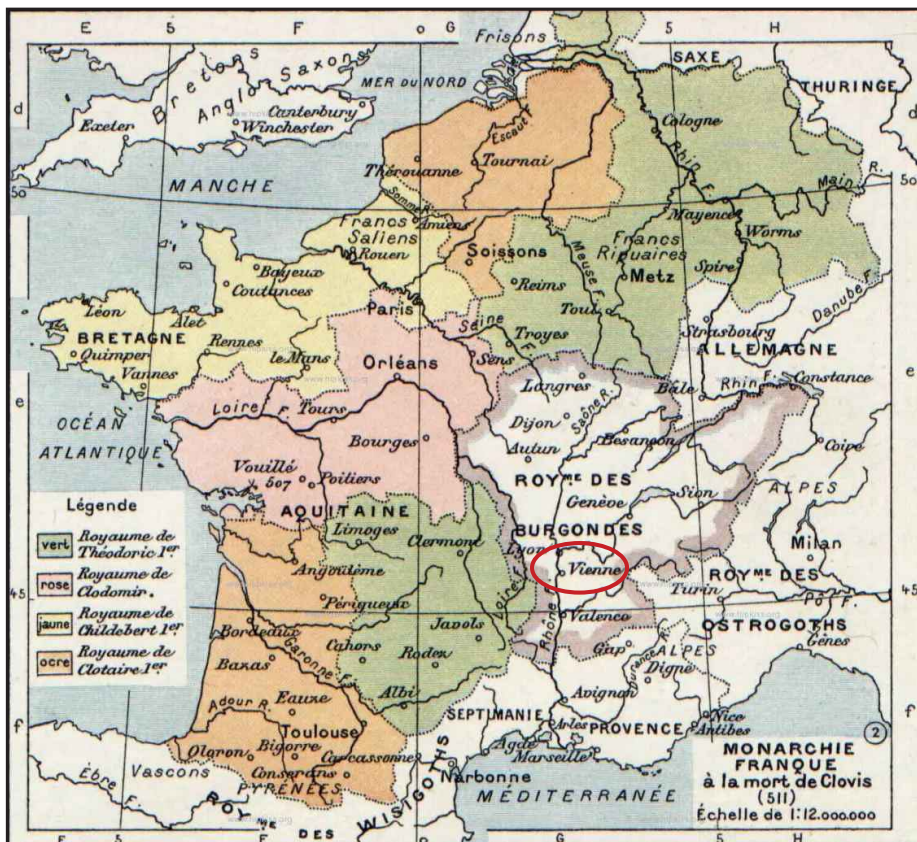
Ἐπιστολές (Lettres), ἐκδ. Les Belles Lettres, 2016.

Ἄπαντα (Ulysse Chevalier, Œuvres complètes de Saint Avit, évêque de Vienne), Lyon 1890.

Πνευματικὴ Ἱστορία Α' καὶ Β', Paris, ἐκδ. Les éditions du Cerf, 1999 καὶ 2005.

Ἐγκώμιον παραμυθικὸν τῆς ἀγνότητος, ἐκδ. Paris, Les éditions du Cerf, coll. «Sources chrétiennes», 2011.

Ἡ Γαλλία τὸ 511.

†

Τῷ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῷ,
τῷ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ,
προσκύνησις καὶ εὐχαριστία,
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.
Ἀμήν!